

Sygn. akt II AKa 71/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Adam Wrzosek

Sędziowie: SA – Marek Motuk (spr.)

SO(del.) – Grzegorz Miśkiewicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Rucińska

przy udziale Prokuratora Marka Deczkowskiego

oraz oskarżyciela posiłkowego S. J.

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2017 r.

sprawy G. W. (1) s. H. i J. zd. B., urodzonego (...) w N.

oskarżonego o czyn z art. 148 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, prokuratora i oskarżyciela posiłkowego od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 5 grudnia 2016 r., sygn. akt VIII K 77/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze w ten sposób, że na podstawie art. 148 § 1 k.k. wymierza G. W. (1) karę 25 (dwudziestu pięciu) lat pozbawienia wolności, na poczet której zalicza, zgodnie z art. 63 § 1 k.k. okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 19 maja 2015 r. do 27 kwietnia 2017 r.;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. S. - Kancelaria Adwokacka w W. opłatę w wysokości 738 zł obejmującą 23 % VAT, z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu G. W. (1) w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata R. D. - Kancelaria Adwokacka w W. opłatę w wysokości 738 zł obejmującą 23 % VAT, z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżycielowi posiłkowemu S. J. w postępowaniu odwoławczym;

V. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

G. W. (1) został oskarżony o to, że:

- w dniu 19 maja 2015 roku w miejscowości N., działając w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia żony - A. W., w wyniku motywacji zasługującej na szczególne potępienie, wywierał nacisk na narządy szyi w/w pokrzywdzonej poprzez zadzierzgnięcie pętli z przewodu elektrycznego, czym doprowadził do jej uduszenia przez zagardlenie, na skutek czego doszło do zgonu w/w pokrzywdzonej, tj. o czyn z art. 148 § 2 pkt 3 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 5 grudnia 2016 r. uznał oskarżonego za winnego tego, że:

I. uznał G. W. (1) za winnego tego, że: w dniu 19 maja 2015 roku w miejscowości N., działając w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia żony - A. W., wywierał nacisk na narządy szyi w/w pokrzywdzonej poprzez zadzierzgnięcie pętli z przewodu elektrycznego, czym doprowadził do jej uduszenia przez zagardlenie, na skutek czego doszło do zgonu w/w pokrzywdzonej, tj. popełnienia czynu z art. 148 § 1 k.k.

- i za to na podstawie art. 148 §1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności G. W. (1) w sprawie w postaci tymczasowego aresztowania od dnia 19 maja 2015 roku godziny 19:40 do dnia 05 grudnia 2016 roku godzina 12:00; zaokrąglając w górę do pełnego dnia przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważony jednemu dniowi kary pozbawienia wolności i uznał karę pozbawienia wolności w tej części za wykonaną;

III. na podstawie art. 618 §1 pkt. 11 i §2 k.p.k. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. kwotę 1.328.40 (jeden tysiąc trzysta dwadzieścia osiem 40/100) złotych wraz kwotą należnego podatku od towarów i usług (VAT) obliczonego według stawki 23% tytułem zwrotu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej G. W. (1) z urzędu;

IV. na podstawie art. 618 §1 pkt. 11 i §2 k.p.k. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. D. kwotę 1.328,40 (jeden tysiąc trzysta dwadzieścia osiem 40/100) złotych wraz kwotą należnego podatku od towarów i usług (VAT) obliczonego według stawki 23% tytułem zwrotu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżycielowi posiłkowemu S. J. z urzędu;

V. na podstawie art. 624 §1 k.p.k. zwolnił G. W. (1) od obowiązku uiszczenia kosztów postępowania w sprawie i przejął je na rzecz Skarbu Państwa.

Wyrok powyższy **zaskarżyli: obrońca oskarżonego, prokurator i pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego.**

Obrońca oskarżonego zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu:

2.1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony G. W. (1) zaplanował zabójstwo żony, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, że G. W. (1) dokonał na A. W. zagardlenia przez zadzierzgnięcie w amoku - afekcie jako stanie silnego wzburzenia spowodowanego jej zachowaniem, co w konsekwencji doprowadziło do błędnej kwalifikacji prawnej zarzucanego G. W. (1) czynu tj. jako przestępstwo z art. 148 § 1 k.k. zamiast 148 § 4 k.k.;

2.2. naruszenie art. 7 k.p.k. wyrażającą się w dowolnej, a nie swobodnej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego, a w szczególności nieprawidłową ocenę wyjaśnień oskarżonego G. W. (1) złożonych przez niego w postępowaniu przygotowawczym, jak i przed Sądem, w których przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, szczegółowo opisał okoliczności dotyczące przebiegu zdarzenia oraz wskazał motywy popełnienia zarzucanego mu czynu, uznając wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, gdy relacja oskarżonego G. W. (1) dotycząca przebiegu zdarzeń była w toku całego postępowania szczerą, spontaniczną oraz pełną;

2.3. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że oskarżony działał z wyrachowaniem, zaplanował upozorowanie zabójstwa na tle rabunkowym, podczas gdy, jak wynika z wyjaśnień oskarżonego G. W. (1) złożonych

na etapie postępowania przygotowawczego, upozorowanie włamania do domu wynikało ze strachu oskarżonego G. W. (1) przed konsekwencją swojego czynu;

2.4. naruszenie art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z urzędu z opinii biegłego psychologa na okoliczność tego, czy wobec małoletniej W. W. stosowana była przemoc fizyczna bądź też psychiczna oraz dokonanie samodzielnych ustaleń faktycznych o braku stosowania przemocy wobec małoletniej na podstawie zeznań pracowników przedszkola, w sytuacji gdy stwierdzenie powyższych okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymagało wiadomości specjalnych i nie mogło zostać samodzielnie ustalone przez Sąd;

2.5. naruszenie § 18 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu poprzez niezasadzenie na rzecz obrońcy z urzędu opłat za udział w posiedzeniu sądu dotyczącym przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania, pomimo iż obrońca z urzędu G. W. (1) uczestniczył w posiedzeniu w przedmiocie przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania;

Ewentualnie, z ostrożności procesowej:

2.6. rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu w stosunku do winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości czynu a nieuwzględnieniem okoliczności łagodzących takich jak uprzednia niekaralność oskarżonego, wyrażeniem skruchy przez oskarżonego, przyznaniem się oskarżonego do winy, dotychczasowemu trybu życia oskarżonego.

Podnosząc powyższe zarzuty wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego, zarzucając mu:

- rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego G. W. (1) kary 15 lat pozbawienia wolności, podczas gdy w świetle ogólnych dyrektyw wymiaru kary, stopnia winy, stopnia społecznej szkodliwości czynu, celów zapobiegawczych i wychowawczych jakie kara ma osiągnąć względem skazanego, potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a także motywacji i sposobu zachowania się sprawcy, rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw przestępstwa, a także zachowania się oskarżonego po jego popełnieniu zasadnym byłoby wymierzenie surowszej kary w wymiarze 25 lat pozbawienia wolności;

Stawiając powyższy zarzut na zasadzie art. 437 k.p.k. wnosił o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez skazanie oskarżonego na karę 25 lat pozbawienia wolności.

Natomiast **pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego** skarżąc wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze zarzucił mu:

1. obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 148 § 2 pkt 3) kk poprzez nie zastosowanie tej normy prawnej do ustalonego stanu faktycznego przez Sąd, w sytuacji, gdy ustalenia te w sposób jednoznaczny i dostateczny wykazują na popełnienie przez oskarżonego zbrodni zabójstwa w wyniku motywacji zasługującej na szczególne potępienie, a nie, jak błędnie zakwalifikowano ten czyn - w warunkach art. 148 § 1 kk.,

2. rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu w stosunku do stopnia społecznego szkodliwości czynu, motywacji sprawcy, stopnia zawinienia, wynikającą z orzeczenia zbyt niskiej kary, co jest konsekwencją zastosowania nieprawidłowej kwalifikacji prawnej czynu do ustalonego przez Sąd stanu faktycznego,

3. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 46 § 1 kk poprzez nie zastosowanie tej normy, pomimo, że pokrzywdzony złożył w czasie właściwym wniosek o zasądzenie na jego rzecz kwoty zadośćuczynienia za doznaną

krzywdę, a Sąd był zobligowany do zasądzenia od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej odpowiedniej kwoty z tego tytułu bądź zasądzenia odpowiedniej kwoty tytułem nawiązki.

Podnosząc powyższe zarzuty, na podstawie art. 434 § 1, art. 437 § 2 k.p.k. i art. 454 § 2 k.p.k. wnosił o:

1. zmianę powyższego wyroku w punkcie I jego sentencji poprzez przyjęcie, iż oskarżony G. W. (1) dopuścił się przestępstwa kwalifikowanego z art. 148 § 2 pkt 3) kk;
2. zmianę powyższego wyroku w punkcie I jego sentencji poprzez wymierzenie wobec oskarżonego na podstawie art. 148 § 2 pkt 3) kk kary 25 lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy nie zasługuje na uwzględnienie, zaś zasadna jest apelacja prokuratora oraz częściowo apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.

Odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonego Sąd Apelacyjny stwierdza, iż podniesione w niej zarzuty są bezzasadne w stopniu oczywistym.

Przede wszystkim na uwzględnienie nie zasługuje zarzut obrazy art. 7 k.p.k. polegający na dowolnej ocenie wyjaśnień G. W. (1).

Sąd Apelacyjny po analizie materiału dowodowego stwierdza, iż Sąd I instancji w sposób bardzo wnikliwy dokonał oceny wyjaśnień oskarżonego, zaś odmawiając im w części wiary, swoje stanowisko w sposób wyczerpujący uargumentował na str. 13 – 18 uzasadnienia wyroku. Argumentację tą, jako pozostającą w zgodzie z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, podziela w całości Sąd Apelacyjny.

W przeciwieństwie do obrońcy, Sąd Okręgowy dokonał oceny wyjaśnień G. W. (1) w kontekście całokształtu okoliczności wynikających ze zgromadzonego materiału dowodowego.

W szczególności Sąd Okręgowy trafnie zauważył, iż wyjaśnienia G. W. (1) co do faktu pobicia córki przez pokrzywdzoną A. W. są przede wszystkim wewnętrznie sprzeczne, niespójne i niekonsekwentne. W postępowaniu przygotowawczym oskarżony jedynie lakonicznie stwierdził, iż „wpadł w szał, bo żona pobiła dziecko”, zaś na rozprawie odmiennie wyjaśnił, iż przemoc ta polegała jedynie na popchnięciu dziecka. Incydent ten nie wywołał żadnej natychmiastowej reakcji ze strony oskarżonego, zaś fakt pobicia córki nie został potwierdzony zeznaniami pracowników przedszkola oraz ujawnieniem na jej ciele obrażeń w postaci chociażby zasinień.

Sąd Okręgowy słusznie argumentował, iż brak śladów na ciele G. i A. W. wskazuje na niewiarygodność wyjaśnień oskarżonego co do stosowania wobec niego przemocy przez pokrzywdzoną bezpośrednio przed dokonaniem zabójstwa, co było także rzekomym motywem jego działania.

W zgodzie z zasadami prawidłowego rozumowania jest wnioskowanie Sądu I instancji, iż wyjaśnienia oskarżonego w zakresie motywów i okoliczności popełnienia zabójstwa pozostają także w rażącej logicznej sprzeczności z jego zachowaniem się przed, w trakcie i po jego dokonaniu.

Oskarżony po opuszczeniu domu przez żonę i córkę wypił kawę, przygotował samochód do pracy i używając rękawiczek z tworzywa sztucznego nakarmił psy, po czym wrócił do domu i oglądając telewizję czekał na powrót żony. Po jej powrocie w trakcie kłótni używając tych samych rękawic z tworzywa sztucznego niepostrzeżenie zawiązał wokół szyi pokrzywdzonej przygotowany wcześniej kabel elektryczny, zaciskając go przez 3 minuty do czasu, gdy ofiara przestała poruszać się i dopiero wówczas poluzował go. Dopiero po upewnieniu się, że pokrzywdzona nie żyje, zdjął kabel z jej szyi.

Natomiast bezpośrednio po dokonaniu zabójstwa oskarżony nie zdejmując rękawic podjął działania w celu pozorowania dokonania zabójstwa A. W. na tle rabunkowym, pakując do torby plastikowej należące do niej wartościowe przedmioty, a także użyte do popełnienia przestępstwa rękawiczki i kabel elektryczny.

Nadto przebrał się i ubranie wraz wyżej wymienionymi przedmiotami wyrzucił w lesie, w różnych miejscach.

W niedługim czasie po dokonaniu zabójstwa wrócił do domu w celu upewnienia się, że żona nie żyje, zaś po opuszczeniu mieszkania wysłał w późniejszym czasie na jej telefon wiadomość sms z prośbą, aby oddzwoniła. Po upływie około 20 minut zadzwonił do T. I. prosząc ją o sprawdzenie w mieszkaniu dlaczego A. W. nie odbiera telefonu.

W świetle powyższych okoliczności uznanie przez Sąd Okręgowy za niewiarygodne twierdzeń oskarżonego, iż wpadł on w „szal” i działał w „amoku” w ocenie Sądu Apelacyjnego jest niewątpliwie prawidłowe, albowiem wnioskowanie takie pozostaje w zgodzie z podstawowymi zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem doświadczenia życiowego.

Sąd I instancji także w sposób zgodny z logiką wnioskował, iż opisane wyżej zachowanie się oskarżonego pozwala na jednoznaczne ustalenie, iż działał on w sposób przemyślany, zgodnie z wcześniej przygotowanym planem.

W oparciu o przytoczone wyżej okoliczności obrazujące zachowanie się oskarżonego przed, w trakcie i po popełnieniu zabójstwa Sąd Okręgowy także w sposób oczywiście bezbłędny ustalił, iż nie działał on w stanie silnego wzburzenia. Zgodzić się należy z argumentacją Sądu I instancji, iż oskarżony bez emocji przez około godzinę czekał na ofiarę, wykonując spokojnie zwykłe domowe czynności, zaś po dokonaniu zabójstwa działał w sposób zborny, koncentrując się na czynnościach pozorujących napad rabunkowy oraz zacierających jego udział w przestępstwie. Ponadto u oskarżonego nie stwierdzono charakterystycznych zewnętrznych objawów wystąpienia silnego zburzenia w postaci niepamięci wstecznej, znużenia, osłabienia oraz dezorganizacji funkcji poznawczych. Wystąpienie u oskarżonego silnego wzburzenia wykluczyli także biegli lekarze psychiatry i psycholodzy w opinii z dnia 20 kwietnia 2016 r.

Reasumując Sąd Apelacyjny stwierdza, iż Sąd I instancji dokonał prawidłowej, zgodnej z treścią art. 7 k.p.k. oceny wyjaśnień oskarżonego, uwzględniając całokształt okoliczności ujawnionych w sprawie i na ich podstawie poczynił w sposób bezbłędny ustalenia faktyczne.

Uwzględnione przez Sąd I instancji istotne okoliczności przy ocenie dowodów i dokonywaniu ustaleń faktycznych zostały całkowicie pominięte przez obrońcę, co daje podstawę do uznania podniesionych przez niego zarzutów obrazy art. 7 k.p.k. i błędu w ustaleniach faktycznych za wyłącznie polemiczne i bezzasadne w stopniu oczywistym.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, nie zasługuje na uwzględnienie podniesiony przez skarżącego zarzut obrazy art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k., albowiem stwierdzenie faktu stosowania przemocy może być ustalone w oparciu o dowody zgromadzone w sprawie i nie wymaga wiadomości specjalnych. Natomiast wiadomości takich wymaga ustalenie wpływu stosowanej przemocy na psychikę i osobowość pokrzywdzonego. Wobec prawidłowego ustalenia przez Sąd I instancji, iż przemoc wobec córki oskarżonego nie była stosowana, powołanie biegłego psychologa w sprawie było bezprzedmiotowe.

Oczywiście bezzasadny jest zarzut obrazy obrońcy w przedmiocie braku opłaty za jego udział w posiedzeniu dotyczącym przedłużenia tymczasowego aresztowania, albowiem z treści wyroku wynika, iż na jego rzecz została zasądzona od Skarbu Państwa opłata w kwocie 1.328,40 zł z tytułu udzielonej oskarżonemu obrony z urzędu w postępowaniu przed Sądem I instancji, która dotyczy wszystkich czynności wykonywanych przez obrońcę w toku tegoż postępowania, w tym udziału w posiedzeniach. Natomiast opłata za udział w posiedzeniu dotyczącym przedłużenia tymczasowego aresztowania przysługuje wówczas, gdy obrońca został ustanowiony jedynie do udziału w tejże czynności.

Na podstawie bezbłędnych ustaleń faktycznych Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej kwalifikacji czynu G. W. (1), jako przestępstwa z art. 148 § 1 k.k., argumentując należyte w uzasadnieniu wyroku przyjętą podstawę prawną rozstrzygnięcia, zaś argumentację tą w całości aprobuje Sąd Apelacyjny.

Natomiast podzielić należy w całości zarzuty prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, iż wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności jest rażąco niewspółmiernie łagodna.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, wymierzając oskarżonemu karę 15 lat pozbawienia wolności Sąd Okręgowy nie docenił znacznego stopnia zawinienia oskarżonego oraz ustalonego stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, zaś nadmierną wagę nadał występującym w sprawie okolicznościom łagodzącym.

Z uzasadnienia wyroku wynika, iż Sąd I instancji prawidłowo ustalił, iż stopień zawinienia oskarżonego był niewątpliwie wysoki, albowiem z pełnym rozeznaniem zdecydował się on na dokonanie zabójstwa będąc w pełni świadomy znaczenia i skutków swojego działania. Oskarżony nie działał w warunkach wyłączających winę lub zasługujących na szczególnie łagodne traktowanie. Nie znajdował się on w przymusowej, sytuacji motywacyjnej albowiem miał możliwość podjęcia szeregu innych działań, nie naruszających prawa (rozwód, separacja, wyprowadzka).

Nadto Sąd Okręgowy trafnie ustalił, iż stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego był najwyższy, albowiem G. W. (2) dokonał zabójstwa osoby najbliższej, z którą dzielił życie, prowadził gospodarstwo domowe i wychowywał 5 – letnią chorą córkę. Zabójstwa dokonał z premedytacją, działając w sposób bezwzględny i bez skrupułów, zgodnie z ustalonym planem. W następstwie działania przestępczego nie tylko pozbawił życia osobę najbliższą, chociaż nie musiał tego robić, ale także w istocie osierocił chorą i wymagającą szczególnej opieki córkę, wywierając piętno na całym przyszłym jej życiu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego powyższe okoliczności jednoznacznie przemawiają za szczególnie surowym potraktowaniem oskarżonego i wymierzeniem mu kary 25 lat pozbawienia wolności.

Natomiast Sąd Okręgowy nie doceniając znaczenia stopnia zawinienia sprawcy i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu przy wymiarze kary nadmierną wagę nadał takim okolicznościom, jak dotychczasowa niekaralność i pozytywne zachowanie się oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa oraz przyznanie się do jego popełnienia i wyrażenie skruchy.

Rację ma prokurator podnosząc w apelacji, iż zachowania się oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa pomimo niekaralności nie sposób uznać za wzorcowe, albowiem pozostawało ono w sprzeczności z podstawowymi zasadami obyczajowymi i zasadami współżycia społecznego.

Nie sposób też uznać jako istotne okoliczności łagodzące faktu przyznania się oskarżonego do popełnienia przestępstwa i wyrażenia przez niego skruchy. Oskarżony bowiem niewiarygodnie przedstawił okoliczności popełnienia przestępstwa, starając się przerzucić ciężar odpowiedzialności także na pokrzywdzoną i córkę.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego powyższe okoliczności uzasadniają wprawdzie odstąpienie przez Sąd Okręgowy od całkowitej eliminacji oskarżonego poprzez wymierzenie mu kary dożywotniego pozbawienia wolności. Jednakże nie mogą one przesądzić o wymierzeniu mu kary 15 lat pozbawienia wolności, która byłaby nieadekwatna do stopnia zawinienia sprawcy i najwyższego stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu. Kary pozbawienia wolności orzeczonej w powyższym wymiarze nie sposób uznać za sprawiedliwą, albowiem w kontekście okoliczności sprawy wywołałaby ona uzasadnione przekonanie w społeczeństwie o pobłażliwości wymiaru sprawiedliwości dla sprawców najcięższych przestępstw i opłacalności ich popełniania.

Oczywistą konsekwencją uznania za zasadne zarzutów prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego jest nieuwzględnienie zarzutu obrońcy w powyższym zakresie.

Natomiast na uwzględnienie nie zasługuje podniesiony przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego zarzut obrazy art. 46 § 2 k.k., albowiem z treści tegoż przepisu obowiązującego w dniu popełnienia przez oskarżonego przestępstwa wynika, iż nawiązka może być orzeczona wyłącznie na rzecz pokrzywdzonego, co prowadzi do wniosku, iż nie wchodzi w grę w razie skazania za przestępstwo spowodowania śmierci (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 października 2010 r., sygn. akt IV K 46/10, LEX nr 653734).

Mając na względzie przytoczoną argumentację Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 148 § 1 k.k. wymierzył G. W. (2) karę 25 lat pozbawienia wolności i na jej poczet zaliczył zgodnie z art. 63 § 1 k.k. okres rzeczywistego jego pozbawienia wolności w sprawie od 19 maja 2015 r. do 27 kwietnia 2017r.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.